

De ce să mă alătur unei biserici?

Întrebări Cruciale

R.C. SPROUL

De ce să mă alătur unei biserici?

De ce să mă alătur unei biserici?

R.C. SPROUL

DE CE SĂ MĂ ALĂTUR UNEI BISERICI?

R. C. Sproul

Copyright © 2021 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Copyright © 2019 by R.C. Sproul. Originally published by Reformation Trust Publishing, a division of Ligonier Ministries. Translated by permission. All rights reserved.

Traducerea în limba română: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: MG Studios. Design copertă: Ligonier Creative.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

ISBN: 978-606-95360-2-5 (PDF); 978-606-95360-3-2 (epub); 978-606-95360-4-9 (mobi)

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Capitolul 1. Popor sfințit, spațiu sfințit	7
Capitolul 2. Trupul lui Hristos	17
Capitolul 3. Una, sfântă, catolică și apostolică	27
Capitolul 4. Vizibilă și invizibilă	39
Capitolul 5. Când să pleci dintr-o biserică	49
Capitolul 6. Până la marginile pământului	61
Despre autor	71

Capitolul 1

POPOR SFINȚIT, SPAȚIU SFINȚIT

Când am făcut o călătorie în Țara Sfântă, am vizitat unul dintre cele mai importante situri turistice din Ierusalim: Cupola Stâncii. Acest monument este unul dintre cele mai sfinte locuri islamice din lume. Am fost intrigat de faptul că, pe măsura apropierii de intrare, ghidul nostru a folosit 5-10 minute învățându-ne cu atenție care este protocolul corect de a intra în acest loc sacru. De exemplu, nu puteam sta alături de soțiile noastre ținându-le de mână, pentru că acel gest este considerat nepotrivit pentru un astfel de loc sfânt. Evident, trebuia să ne și scoatem încălțăminte din picioare înainte de a intra acolo.

Nu este interesant că toate felurile de religii, din toată lumea, își au propriile locuri sacre, propriile locuri sfinte? Creștinii se gândesc adesea la biserică în termenii unei clădiri, a unei structuri, un loc unde oamenii se strâng pentru închinare și activități religioase. Din acel motiv (printre altele), mulți oameni cred că

pot să se lipsească de biserică. „Nu trebuie să merg împreună cu alți oameni ca să fiu creștin”, își închipuie ei. „Pot să mă închin unde sunt. Nu am nevoie de biserică”.

În societatea noastră, mulți oameni își exprimă dezamăgirea față de biserică instituțională, și mulți au sentimentul că biserică i-a părăsit și nu le-a împlinit așteptările. Noi nu dăm prea des peste oameni spunând cu entuziasm: „O, ce mult iubesc biserică!” Aici vedem ceva greșit, pentru că noi știm cu certitudine din Scriptură că Hristos iubește biserică. Iar dacă suntem ai lui Hristos, nu putem eșua să iubim ceea ce El a iubit atât de mult, ba chiar să ajungem să disprețuim biserică.

Ceea ce sper să fac în această carte este să formulez argumente în apărarea bisericii. Vreau să definesc ce este biserică, să explic din ce este formată ea și să analizez vocația și misiunea bisericii. În felul acesta, sper să arăt cât de vital este pentru creștini să se alăture unui trup local de credincioși.

Prin studiul Scripturii, putem descoperi repede că biserică nu este o clădire, ci un popor. Totuși, chiar și în Scriptură, în special în Vechiul Testament, locul de închinare era foarte important pentru religia din Israel. Dacă îți amintești, cortul întâlnirii fusese construit

după instrucțiuni și porunci detaliate de la Dumnezeu. Articolele care erau așezate în acea structură au fost realizate de oameni special înzestrați de Duhul Sfânt pentru acea slujbă. Apoi hainele preoției lui Aaron au fost realizate după detaliile poruncii lui Dumnezeu. Același fel de atenție pentru detalii a fost păstrată și în cazul construirii templului, care s-a făcut după porunca Lui.

Așadar, dacă biserica nu este o clădire, de ce să conteze clădirile pentru noi? Eu cred că noi am pierdut mult din dimensiunea tainică din secolele trecute legată de clădirile de biserică. Arhitectura bisericească s-a schimbat. Rareori mai vedem o clădire nouă de biserică realizată în stil gotic, cu bolți și turlle înalte. Un sentiment înălțător al transcendenței obișnuia să fie transmis chiar prin acele clădiri. Majoritatea clădirilor de biserici de astăzi sunt gândite ca să fie mai funcționale. Ele sunt construite pentru a facilita părtășia. În multe cazuri, ele diferă cu greu de clădirile de întâlniri civice. Totuși, dacă mergi pe străzile principale din orice oraș din America și ajungi la o clădire de biserică, o vei putea recunoaște imediat; există ceva diferit la acea clădire. Ființele omenești din culturile și națiunile din întreaga lume – indiferent dacă sunt religioase sau practică vreo religie – găsesc un fel de a deosebi clădirile sacre.

Antropologii spun că esența oricărei ființe umane are în ea o sete nestăvilită pentru a intra în contact cu ceea ce este sfânt. Toate religiile din toate culturile din lume își au propriile exemple de *hierofanii*. O *hierofanie* este o manifestare exterioară, vizibilă, a sacrului. Noi vrem să vedem o deosebire între secular și sacru, între sfânt și profan, și asta chiar și în clădirile noastre. Autorul Mircea Eliade a observat că ușa din față a fiecărei biserici din America are o semnificație simbolică pentru oameni; ea este o linie de demarcație, un prag. Când pășim peste acel prag, lăsăm în urma noastră secularul și profanul, intrând în prezența a ceea ce este sfânt, sacru și transcendent.

Totuși, trebuie să fim atenți, pentru că ne amintim de învățătura dată de Isus femeii din Samaria. Ea voia să Îl implice pe Isus într-o dispută teologică despre locul adecvat de închinare înaintea lui Dumnezeu. „Îl putem găsi pe Dumnezeu pe muntele acesta?”, a întrebat ea îndreptând cu degetul către Gherizim, „sau El locuiește la Ierusalim?” (v. Ioan 4:20). Isus a trebuit să o elibereze pe această femeie de înțelegerea ei îngustă legată de localizarea lui Dumnezeu. El a trebuit să o învețe că Dumnezeu nu este limitat la clădiri făcute de oameni, că Dumnezeu nu poate fi înghesuit în granițe definite și că El poate fi găsit la fel în tărâmul secular ca în cel pe

care noi îl considerăm sacru. Totuși, în ciuda avertismentului lui Isus, nu putem ignora cât de elementar este pentru umanitatea noastră ca să dorim să punem deoparte anumite momente și locuri, dându-le însemnătate specială, cu scopul cultivării sfințeniei.

Dar ne amintim și că biserica nu este o clădire, ci biserica sunt oamenii. Termenul din greacă tradus în Biblie *biserică* este *ekklēsia*. Prefixul *ek* sau *ex-* are sensul de „din”. Rădăcina cuvântului *ekklēsia* vine din termenul grec *kaleō*, cu sensul de „a chema”. Astfel, biserica este ceva sau cineva chemat din altceva. *Ekklēsia* este formată din cei care au fost chemați de Dumnezeu din această lume. Biserica este alcătuită din cei cărora Dumnezeu le-a dat o chemare divină, o chemare sacră, prin care El le-a poruncit să treacă pragul în domeniul celor sfinte.

În Vechiul Testament, când Dumnezeu îi chema pe evrei să se strângă pentru închinare comună, chemarea se făcea prin suflarea într-un șofar (un corn de berbec). Acel sunet anunța poporul să își abandoneze treburile zilnice și să se adune în prezența lui Dumnezeu. Adeseori, acea adunare solemnă avea să fie inițiată prin chemări profetice: „Ascultă, o Israele. Ascultă, căci Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău și urmează să-

ți vorbească”. Chiar și în serviciile bisericii de astăzi, noi începem printr-o chemare, o chemare la închinare, pentru că biserica este o instituție chemată la închinare. Este o instituție *ek kaleō*, chemată din lume, iar membrii ei sunt cei pe care Dumnezeu i-a chemat la o vocație – să fie poporul Său și să fie sfinți după cum El este sfânt.

Una dintre cele mai importantă imagini ale bisericii din Biblie este aceea a miresei lui Hristos. Imaginea este adânc înrădăcinată în Vechiul Testament, în care Dumnezeu ia un popor pentru Sine și face un jurământ. El intră într-un legământ solemn cu Israel. El angajează credințioșii Lui veșnică față de poporul Său și, drept răspuns, poporul intră într-un acord cu El și își recită jurămintele. Astfel, în Israel a fost instituită o unire contractuală. Această imagine a căsătoriei se găsește pe tot parcursul Vechiului Testament; Dumnezeu este logodit cu Israel, iar când Israelul este necredincios față de Dumnezeu, păcatul neascultării lui este prezentat folosind limbajul curviei și adulterului.

În Noul Testament descoperim o dimensiune cu totul nouă a acestei imagini a miresei. Pentru a înțelege plinătatea acestei metafore, trebuie mai întâi de toate să înțelegem ceva despre căsătorie, așa cum era prezentată

în Vechiul Testament. După ce citim Cele 10 Porunci în Exod 20, ajungem la o prezentare mai largă a Legii în Exod 21, denumită generic „Codul Sfințeniei”. Capitolul 21 începe cu învățături care pot să sune foarte străine pentru societatea noastră. Citim acolo despre legi și reguli care guvernează relația cu robii. O astfel de lege spune că, dacă un om intră în robie sau este cumpărat, el trebuie eliberat după șase ani, când intervine anul sabatic. Dacă omul respectiv și-a adus cu el soția în acea relație de sclavie, când este eliberat, trebuie să fie eliberată și ea. Dar dacă acel om a fost necăsătorit când a intrat în perioada de robie, și dacă stăpânul lui i-a dat o soție, iar soția are copii cu acel rob, când vine anul sabatic, robul este eliberat, dar soția și copiii lui rămân ai stăpânului. Când citim astfel de lucruri, noi ne poticnim nu doar din cauza ideii de aservire în robie, în schimbul datoriei, ci și pentru că ni se pare crud ca stăpânul să păstreze soția și copiii robului.

Dar trebuie să înțelegem că, în Israel, când un bărbat voia să se căsătorească, trebuia să plătească ceea ce era denumit prețul miresei. Trebuia să plătească un preț substanțial, iar plata lui demonstra că avea mijloacele materiale ca să aibă grijă de mireasa lui și de toți copiii pe care ar fi urmat să îi aibă împreună. Tatăl fetei nu putea să îi dea mâna acesteia nimănui până nu era

plătit prețul miresei. În cazul robilor evrei, stăpânul evreu avea responsabilitatea de a se asigura ca soția și copiii să primească îngrijire. Trebuie să ne aducem aminte că, într-o robie pentru plata unei datorii, soțul era primul care își angaja responsabilitatea, pentru că el fusese cel care nu putea plăti datoriile. El era lipsit de bani, așa că ajungea nevoit să lucreze ca să-și plătească datoriile. Cu siguranță că nu mai avea bani ca să poarte de grijă de soția și copiii lui în situația eliberării sale, astfel că Legea lui Dumnezeu cerea ca stăpânul să rămână responsabil pentru grija soției și a copiilor până ce soțul putea să își revină din punct de vedere material astfel încât să poată plăti prețul miresei.

De ce este important acest lucru pentru noi? Motivul principal pentru care biserica este denumită mireasa lui Hristos este că *Isus Și-a răscumpărat mireasa*. El a plătit prețul suprem al miresei, și l-a plătit cu propriul sânge. Și nu doar atât, ci această mireasă pe care El a răscumpărat-o n-a fost deloc curată. În Vechiul Testament, dacă o femeie pretindea că este virgină la momentul căsătoriei, dar ulterior se descoperea că nu fusese, erau impuse pedepse severe. Dar Domnul nostru a răscumpărat o mireasă care nu a fost pură. El a murit pentru acea mireasă. Și El I-a promis Tatălui că va înfățișa

mireasa Lui la ospățul final al nunții Sale din Cer, aducând-o acolo fără pată și fără zbârcitură, pentru că El Își iubește mireasa. Hristos iubește biserica și a răscumpărat-o prin moartea Sa.

Capitolul 2

TRUPUL LUI HRISTOS

Noul Testament vorbește adesea despre biserică folosind expresia „trupul lui Hristos”. Ideea de trup al lui Hristos pare, într-un fel, una destul de simplă, însă, pe măsură ce îi sondăm semnificația, descoperim că este una profundă. Ca să putem înțelege conceptul de biserică în această ilustrație a trupului, ne este de ajutor să înțelegem biserica asemenea unei mame. Ciprian din Cartagina a spus: „Nimeni nu-L poate avea pe Dumnezeu de Tată dacă nu are biserica de mamă”. Sigur că, de-a lungul istoriei bisericii, au existat o mulțime de dispute despre ce anume voia să spună Ciprian prin această frază. Totuși, eu vreau să mă concentrez pe esența a ceea ce el a spus.

Am putea spune că, la fel cum este necesar să avem o mamă ca să ne putem naște în familia umană, nu putem să ne naștem în Împărăția lui Dumnezeu dacă biserica nu ne naște. Dar nu așa trebuie să înțelegem afirmația lui Ciprian. Biserica nu este instituția care ne mântuiește; Hristos este Acela care ne răscumpără, iar Duhul Sfânt este Cel care regenerează inimile noastre,

aducându-ne la viața cea nouă. Desigur, biserica acționează ca un fel de moașă în multe cazuri, prin propovăduirea Evangheliei, prin administrarea sacramentelor¹ și așa mai departe.

Dar un alt rol crucial al unei mame în această lume este acela al hrănirii copiilor. Mama nu doar că poartă copilul în pânțece, ci ea îl și hrănește și îl crește. În cultura noastră este un lucru tradițional ca mama să îndeplinească acest rol de îngrijire și hrănire; tatăl este cel care disciplinează. Când ne gândim la această imagine a bisericii ca o mamă, putem înțelege lucrarea de creștere pe care biserica o face în beneficiul membrilor ei. La fel cum un prunc are nevoie disperată de hrană de la mama lui, tot așa și noi, pruncii din Împărăția lui Dumnezeu, avem nevoie disperată de mijloacele harului, care sunt concentrate în biserică. Iată felul în care biserica acționează ca o mamă față de noi.

Când ne îndreptăm din nou atenția către biserică în calitatea ei de trup al lui Hristos, am putea să ne gândim la modalitățile în care oamenii se împotrivesc acestei idei. Eu am auzit nenumărați oameni spunând: „Ei bine, eu sunt creștin. Sunt o persoană religioasă, dar nu

¹ Autorul nu se referă la sacramente în sensul în care ele sunt înțelese în teologia romano-catolică sau ortodoxă, ci în sensul rânduielilor Botezului și Cinei Domnului poruncite de Domnul Isus Hristos bisericii Sale. – n.tr.

mă fac membru în nicio biserică instituțională; nu am nevoie să fiu membru într-o biserică instituțională. Eu mă închin în viața mea personală; religia mea este personală și privată. Nu am nevoie să mă duc la biserică pentru a avea o relație personală cu Dumnezeu”. Ai auzit astfel de reacții? Poate că ai fost printre cei care au zis așa ceva. Dacă asta spui, atunci este posibil să fii creștin, dar nu foarte posibil. De ce? Pentru că, atunci când ne uităm la Noul Testament, până și o lectură superficială a lui ne spune că, atunci când Hristos răscumpără pe cineva, El nu-l lasă niciodată pe acel individ în izolare.

Răscumpărarea nu este făcută colectiv. În final, când vom sta înaintea Dumnezeului atotputernic, vom sta acolo individual; frații, surorile, mama, tatăl, prietenii, clubul, poporul sau biserica nu ne vor fi de niciun folos când ne vom înfățișa înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu ne va judeca pe fiecare ca indivizi, și ca indivizi trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu. Dar nu putem confunda acea realitate cu individualismul. Când Isus răscumpără un individ, El îl așază într-un grup și denumește acel grup trupul Său.

Cum este oare posibil ca o persoană să-L iubească pe Hristos, dar să urască trupul Lui? Cum poate cineva

să Îl primească pe Hristos oricând, dar să fie absent constant de la părtășia cu adunarea poporului lui Dumnezeu, familia lui Dumnezeu? Aceasta este o altă imagine din Biblie: *laos Theos*, poporul sau familia lui Dumnezeu. După ce pruncii se nasc, dacă sunt doar puși pe masă în salonul de spital și nu li se dă hrană, ei vor muri. Totuși, hrana nu este suficientă; studiile arată că, dacă li se dă hrană și apă, dar nu au parte de relații cu alți oameni, de părtășie, ei vor pieri.

Îmi aduc aminte de un slujitor care vorbea despre cât de mult îi plăcea să găsească. El pregătea grătarul așezând cărbunii într-o grămadă atent aranjată, îi stropea cu un fluid de aprindere și le dădea foc cu un chibrit. Aștepta apoi până ce cărbunii începeau să se înroșească, apoi se albeau un pic pe măsură ce apărea cenușa la suprafața lor. Dacă sufla peste cărbuni, putea să îi vadă cum străluceau de un roșu aprins, indicând căldura intensă pe care o generau. Acela era momentul optim ca să pună carnea pe grătar. În acest moment, slujitorul a spus: „Ce s-ar întâmpla dacă aș lua o bucată de cărbune și l-aș îndepărta din grămadă, punându-l deoparte? În foarte scurt timp, toată căldura din acel cărbune avea să se piardă, pierzând-o. Cărbunele ar deveni rece și inutil pentru scopul lui”. Și asta se petrece când oamenii se izolează de trupul lui Hristos, căutând

să trăiască viața creștină ca niște călăreți singuratici. Nu aceasta este modalitatea în care Dumnezeu a vrut ca aceia care sunt copiii Lui să trăiască.

Dacă ți se pare neplăcut să te gândești la biserică având în minte o organizație, te poți gândi la ea ca la un organism. Un organism este ceva viu. El are viață, se poate mișca, este capabil de emoții, nefiind inert, fără viață sau neanimat. Când vorbim despre acel trup, nu vorbim despre un cadavru, ci despre un lucru viu. Oamenii vor să fie parte dintr-un grup care este viu.

Apostolul Pavel discută despre trupul lui Hristos în prima sa Epistolă către Corinteni spunând:

Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh. Astfel, trupul nu este un singur mădu-lar, ci mai multe. Dacă piciorul ar zice: ‚Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup’, nu este pentru aceasta din trup? Și dacă urechea ar zice: ‚Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup’, nu este pentru aceasta din trup? Dacă tot trupul ar fi

ochi, unde ar fi auzul? (1 Cor. 12:12-17)

Ai putea vedea perfect dacă tot ce ai fi este un ochi detaliat conceput și construit magnific, dar n-ai fi bun pentru nimic altceva. Nimeni n-ar putea avea o relație cu tine. Noi ne prețuim ochii și urechile, și toate acestea sunt importante pentru noi. Dar ochiul nu-i poate spune urechii, „n-am nevoie de tine”. Urechea nu-i poate spune ochiului, „n-am nevoie de tine”. Ochiul nu poate spune: „Nu sunt parte din trup”.

Care este ideea? Pavel spune că biserica este ca un trup omenesc. Ea este un organism. O condiție absolut necesară pentru ca un organism să rămână viu este să rămână organizat. Dacă găsești un organism dezorganizat, ai descoperit un organism pe moarte. Aici, Pavel spune că biserica este un trup organizat. El nu vorbește în termeni abstracti de organizare, ci despre felul cum părțile individuale vin laolaltă potrivitându-se în întreg și despre cum fiecare parte din acel organism își aduce contribuția vitală. Trupul nu este întreg fără ochi; el nu este întreg fără urechi sau fără mâini. Dumnezeu a creat trupul într-un fel glorios, ca să se potrivească în elementele lui componente: „Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste: pentru ca să nu fie nicio dezbinare în trup: ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de

altele. Și dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el” (v. 12.24-26).

Acesta este un model splendid. Ai văzut vreodată pe cineva cinstit în biserică? A fost cineva cinstit în mediul tău de lucru sau la școală? Când vezi pe altcineva cinstit, simți un fel de împunsătură interioară de invidie sau gelozie? Dacă trupul funcționează bine și membrele lui lucrează împreună, când un membru suferă, totul suferă; când o parte este onorată, totul se bucură. Părțile individuale nu își pierd niciodată individualitatea sau trăsăturile distinctive. Când ne alăturăm bisericii, noi nu ne înecăm personalitatea într-o organizație. Noi păstrăm individualitatea, dar acea individualitate își are propria contribuție la funcționarea întregului. Cinstea acordată unei părți nu scade cu nimic cinstea acordată alteia. Noi toți avem nevoie unii de alții.

Oamenii din comunitatea din Corint se agitau și se luptau pe tema darurilor cele mai importante. Au apărut acolo facțiuni bazate pe mândrie. „Eu sunt ochi, pot vedea”. „Eu sunt gură, pot vorbi”. „Eu sunt ureche, pot auzi”. Dar Pavel spune: La ce este bun auzul dacă nu poți vorbi? La ce este bună vorbirea, dacă nu poți vedea? Pavel spune că același Duh care ne-a răscumpărat

toamnă darurile Lui asupra fiecărui membru din trupul lui Hristos. Fiecare persoană are o înzestrare supranaturală de la Dumnezeu ca parte din trupul lui Hristos și, ca să fie sănătos, trupul are nevoie de toate darurile noastre, oricare ar fi ele. Pentru ca trupul să fie complet, el are nevoie de fiecare dintre noi.

Martin Luther vorbea în secolul al XVI-lea despre „preoția tuturor credincioșilor”. Acest concept comportă ideea că lucrarea preoțească a lui Hristos nu îi este dată exclusiv clerului [sau slujitorilor bisericii, n.tr.], așa cum susținea Biserica Romano-Catolică; dimpotrivă, ea este dată fiecărei persoane din biserică, astfel că toți pot să aibă propria contribuție la întreg. Noi toți suntem responsabili pentru lucrarea trupului lui Hristos. Din cauza mândriei noastre, noi avem tendința de a ne înălța propriile daruri. Aș putea fi tentat să cred că, dacă ești cu adevărat spiritual, vei umbla după darul predicării. Aș putea fi tentat să cred că cel mai important lucru care se petrece în biserică este predicarea învățaturii sănătoase, pentru că, fără doctrină sănătoasă, nu va exista niciodată o evanghelizare bună. Aș putea spune că, dacă ești cu adevărat spiritual, trebuie să fii interesat de teologie. Dar ce m-ar motiva să spun asta? Ce fac *eu* și la ce mă gândesc *eu* că este cel mai important dar. Dar nu așa funcționează lucrurile. Ar trebui să fac

tot ce îmi stă în putință ca teolog, ca să ajut și să susțin lucrarea de evanghelizare, lucrarea de ajutorare a săracilor, lucrarea de administrare, și așa mai departe. Noi toți suntem parte din trupul lui Hristos, toți avem daruri și toți avem un rol de jucat în promovarea sănătății și a creșterii trupului.

Capitolul 3

UNA, SFÂNTĂ, CATOLICĂ ȘI APOSTOLICĂ

Pe măsură ce continuăm să explorăm natura și caracterul bisericii, și ceea ce înseamnă să ne alăturăm ei, haideți să pătrundem în paginile istoriei bisericii, mergând în urmă până în secolul al IV-lea, când a fost elaborat Crezul de la Niceea. Multe biserici folosesc Crezul de la Niceea cu regularitate în liturghia lor.

Acest crez deosebit, scris în anul 325 și modificat în 381, afirmă dumnezeirea lui Hristos, anume că El este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat și Lumină din Lumină, că El este născut, nu făcut, și că S-a coborât din Cer pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră.

În plus față de această învățătură minunată despre Persoana și lucrarea lui Hristos, Crezul de la Niceea ne-a oferit o listă deosebită de adjective pe care biserica a obișnuit să le folosească pentru a mărturisi

ce crede despre sine. În capitolul de față, vom explora fiecare dintre aceste adjective: *una*, *sfântă*, *catolică* și *apostolică*.

BISERICA ESTE UNA

Crezul de la Niceea ne spune că biserica este *una*. În lumea de astăzi poate fi greu să vedem unitatea bisericii, dar când a fost scris Crezul de la Niceea, unitatea de care biserica se bucura chiar era o unitate organizațională. În mare parte nu exista decât o singură biserică creștină vizibilă. Aceste lucruri se petreceau înainte de Marea Schismă și de Reforma protestantă, când unitatea vizibilă a trupului lui Hristos a fost întreruptă. De exemplu, în Statele Unite există sute, poate chiar mii de denominații, asociații și tradiții protestante. Nu mai putem spune cu încrederea părinților bisericii din secolul al IV-lea că biserica este numeric una în sens vizibil, dar încă există un sens în care a fost păstrată o unitate a trupului lui Hristos.

De exemplu, în ciuda elementelor de doctrină asupra cărora nu cădem de acord și prin care determinăm lucrurile distinctive care ne caracterizează, există încă o credință universală (sau *catolică*) pe care o au toate bisericile adevărate, credință rezumată în primele crezuri ale bisericii, precum Crezul de la Niceea și Definiția de

la Calcedon (scrisă în 451). Există un miez comun de adevăr pe care fiecare biserică adevărată îl afirmă. Noi toți credem în Trinitate. Toți credem în dumnezeirea lui Hristos. Toți credem în lucrarea lui Hristos și în cruce ca ispășire. Putem avea păreri diferite în cazul diferitelor dimensiuni ale înțelegerii noastre despre ispășire, dar credem cu siguranță că moartea lui Hristos a fost o ispășire. Biserica mărturisește și acum un singur Domn, o singură credință și un singur botez. Dacă cineva este botezat în biserica luterană și decide să se alăture bisericii metodiste, cel mai probabil că biserica metodistă va recunoaște validitatea aceluși botez, și tot așa de la metodiști la anglicani, și așa mai departe, pentru că avem un singur Domn, care este Hristos, o singură credință și un singur botez.

Un alt element important de unitate ne conduce înapoi la Crezul Apostolic. Când Crezul Apostolic vorbește despre biserică, el se referă la *părtășia sfinților*. Cândva am primit o scrisoare de la cineva în vârstă de 26 de ani care suferea de o boală terminală. El știa că urma să moară, și mi-a scris să îmi spună că citise cartea mea, *Surprised by Suffering* [Surprins de suferință]. Dar el mai dorea să îmi spună și că era gata să plece acasă. El privea înainte către petrecerea veșniciei cu Hristos, și mi-a scris următoarele: „Vreau să știți că voi

muri în credință”. Am avut un fior când am citit scrisoarea acelui tânăr. Mă gândeam în sinea mea că, „dacă aş avea oportunitatea de a-i vorbi acestui om, îi voi spune că se va întâlni cu Luther, Augustin, Jean Calvin, Jonathan Edwards și toți marii sfinți din trecut”. I-aș spune: „Îți dai seama că ești pe punctul de a te îmbarca într-o aventură prin care a trecut deja fiecare creștin din trecut? Fiecare dintre ei a făcut pelerinajul prin ușa morții. Oricine a fost în Hristos a murit în credință și s-a alăturat acelei mari mulțimi de martori”. Părtășia, comuniunea tainică de care ne bucurăm ca membri ai trupului lui Hristos trece dincolo de congregația locală în care suntem parte.

Când noi, creștinii, ne închinăm lui Hristos în diminețile de duminică, ne bucurăm de părtășie cu Hristos și, prin Duhul, luăm masa cu Isus. Atunci când vizităm bisericile noastre duminica dimineață, chiar dacă sunt parte din denominații diferite și se află în localități diferite, noi ne bucurăm de asemenea de părtășia cu Hristos. Întrucât Hristos poate fi prezent la biserica ta și la biserica mea în același timp, iar eu sunt legat de El și tu ești legat de El, noi avem părtășie unul cu celălalt. Cuvântul *comuniune* este aproape redundant. Termenul latin *unio* are sensul de „unitate”, iar prefixul *com-* are sensul simplu de „cu”. Așadar, în părtășia bisericii,

noi ne aflăm în „co-uniune” cu alți oameni, și asta este parte din unitatea bisericii. Acea comuniune nu este doar una a sfinților în viață, ci noi, cei uniți cu Hristos în această lume, suntem, cel puțin într-un sens tainic, în comuniune cu cei care au plecat la Cer înaintea noastră, care sunt vii, prezenți și rămân în Hristos.

BISERICA ESTE SFÂNTĂ

În ultimii ani au existat atât de multe scandaluri care au implicat figuri religioase, încât unii au spus că, „dacă există vreo instituție care să nu fie sfântă, aceea este biserica”. Se spune adesea că biserica este plină de ipocriți. De aceea, ne-am aștepta ca, atunci când au descris biserica, părinții ei să fi spus despre ea că este una, *nesfântă*, catolică și apostolică.

Dar nu, părinții bisericii au spus despre ea că este *sfântă*. Motivul simplu este că Scriptura o numește sfântă. Credincioșii din Noul Testament sunt denumiți *bagioi*, sau „sfinți”. Cum putem fi denumiți „sfinți” când noi știm clar că nu suntem sfinți? Pavel le spunea sfinților din Corint să se oprească din toate luptele și imoralitatea lor. Totuși, el îi numește sfinți, iar a-i numi sfinți pe cei păcătoși pare o contradicție.

Există mai multe motive pentru care biserica este descrisă ca sfântă. Primul motiv este că, după cum ar

trebui să îți amintești, biserica este *ekklēsia* – chemată din lume. Întrucât Dumnezeu a separat această instituție de orice altă instituție omenească, El a consacrat-o și, prin consacrarea ei, sau punerea ei deoparte, Dumnezeu a făcut-o sfântă. Al doilea motiv pentru care noi spunem că biserica este sfântă este că membrii bisericii care sunt creștini adevărați sunt locuiți de Duhul Sfânt. Cu alte cuvinte, Duhul Sfânt Se coboară asupra bisericii, asupra poporului lui Dumnezeu, și Își face locașul în ei. Asta nu înseamnă că locuirea cu Duhul Sfânt aduce automat sau conferă perfecțiunea. Noi nu suntem încă glorificați, nici nu suntem încă sfințiți complet. Dar dacă Duhul Sfânt locuiește în noi, suntem *bagioi*, cei sfinți.

Când m-am gândit la cele trei Persoane din Dumnezeu, m-am minunat adesea de ce doar una dintre cele trei Persoane primește titlul de *sfânt* ca parte din Numele Lui. Noi știm că Dumnezeu este sfânt, dar nu vorbim despre Tatăl Sfânt. Știm că Fiul este sfânt, dar nu vorbim despre Fiul Sfânt. Totuși, noi spunem că Ei sunt Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. De ce? Pentru că accentul din lucrarea Duhului Sfânt ca al treilea Membru al Trinității este pus pe a face ca poporul lui Dumnezeu să fie sfânt. Așadar, prin lucrarea Lui din instituția bisericii, Duhul lucrează sfințirea noastră prin mijloacele harului.

BISERICA ESTE CATOLICĂ

Al treilea adjectiv descriptiv pe care Crezul de la Niceea îl folosește în relație cu biserica este *catolic*. Termenul *catolic* are sensul simplu de „universal”. În secolul al IV-lea, când a fost scris Crezul de la Niceea, biserica lui Hristos era în mod clar mai universală în sensul în care oriunde exista o biserică creștină, fie în Grecia, Italia sau Anglia, ea făcea parte din aceeași „denominație”, ca să mă exprim astfel. Era aceeași instituție vizibilă, cu aceeași structură și aceeași ierarhie, astfel că biserica punea spunea: „Acolo unde este episcopul, acolo este și biserica”. În zilele noastre, având în vedere realitatea divizărilor bisericii și a proliferării denominațiilor, acea catolicitate în sensul vizibil, instituțional, s-a pierdut.

În secolul al XVI-lea, parte din controversa dintre Roma și reformați s-a concentrat tocmai pe acest aspect. Ce urma să facă Roma cu bisericile care s-au îndepărtat de comuniunea romano-catolică, precum biserica luterană din Germania și cea reformată din Elveția și Scoția? Roma a spus că bisericile care se nășteau în aceste țări nu erau autentice, pentru că nu erau catolice, ele fiind limitate la o singură națiune sau chiar la o singură localitate, în timp ce cea romano-catolică era o biserică internațională. Biserica Romano-Catolică avea repre-

zentanți în toată lumea. Acesta a fost unul dintre argumentele pe care catolicii le-au folosit în secolul al XVI-lea împotriva protestanților. Ei spuneau, cu alte cuvinte, „voi sunteți locali, noi suntem catolici”. Dar protestanții au replicat, spunând: „Credința pe care noi o avem – un singur Domn, o singură credință, un singur botez - este catolică. Ea rămâne universală, iar noi încă susținem credința catolică – doctrina universală despre Hristos și despre Scriptură – iar acea catolicitate rămâne un element important al fiecărei biserici”.

Diferitele denominații - prezbiterienii, luteranii, reformații olandezi, baptiștii, metodiștii și așa mai departe – au anumite elemente distinctive, aspecte în care nu cad cu toții de acord. Dar, în ce privește susținerea unei singure credințe adevărate, ei sunt parte dintr-o singură biserică catolică. Oricine este cu adevărat reformat este parte din acea biserică unică și universală, la fel ca oricine este cu adevărat luteran. Denominațiile ar putea să încețoșeze întrucâtva catolicitatea bisericii prin faptul că nu observăm unitatea ei instituțională, dar ele nu o distrug. Noi nu putem să renunțăm la catolicitatea noastră – adevărul universal al creștinismului – atunci când ne alăturăm unei anumite denominații, cu toate elementele ei distinctive. Toți credincioșii adevărați din toate denominațiile sunt parte dintr-o

singură biserică catolică.

BISERICA ESTE APOSTOLICĂ

În final, biserica este *apostolică*. Mă îndoiesc că a existat vreă perioadă din istoria creștinismului în care integritatea apostolilor să fie mai puternic atacată din interiorul bisericii cum este în generația noastră. Când oamenii atacă autoritatea Bibliei, ei atacă autoritatea apostolilor. Irineu, părinte în biserica primară, a trebuit să îi combată pe gnostici și alte grupuri de oameni care spuneau că „noi nu vom mai urma învățăturile apostolilor. Noi avem propria gândire, propria cunoaștere, propria sursă de autoritate. Noi credem în Isus, dar nu vom accepta autoritatea apostolilor”. În esență, ei spuneau ceva de genul, „de Isus ne place, dar pe Pavel nu-l putem suporta”. Dar Irineu spunea că, dacă îl respingi pe apostolul Pavel, atunci Îl respingi pe Cel care îl trimisese, anume pe Isus.

Cuvântul *apostol* are sensul simplu de „cel trimis”. A fi un apostol în sensul în care Noul Testament folosește termenul acesta înseamnă nu doar să fi fost trimis de cineva, ci să primești și autoritatea de a vorbi cu autoritatea celui care te-a trimis. Când Irineu s-a ridicat împotriva ereticilor, el pur și simplu vorbea ca un ecou

al lui Isus, în argumentația Lui dinaintea fariseilor. Fariseii spuneau: „Noi suntem copiii lui Dumnezeu. Noi credem în Dumnezeu. Pe Tine nu Te vom accepta”. Cum a tratat Isus această chestiune? El a spus: „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimis El” (Ioan 6:29). Isus a fost primul Apostol. El era Cel pe care Tatăl Îl trimisese, iar Tatăl L-a trimis cu toată autoritatea din Cer și de pe pământ (v. Matei 28:18). Ceea ce spune Isus, Tatăl spune. Unul dintre lucrurile pe care Isus le-a spus atunci când i-a trimis pe apostoli a fost acesta: „Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine; și cine Mă primește pe Mine, Îl primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine” (Matei 10:40).

Nu Îl putem avea pe Isus fără să-l avem pe Pavel. Nu putem cunoaște nimic despre Isus decât dacă facem acest lucru prin mărturia apostolilor. Isus însuși a spus (iar Pavel a agreeat) că chiar temelii bisericii sunt apostolii (v. Matei 16:18; Efes. 2:20).

Unele biserici cred într-o succesiune neîntreruptă a apostoliei de la cei doisprezece apostoli până în zilele noastre. În Biserica Romano-Catolică, papa este considerat vicarul, sau preotul lui Hristos. El este văzut ca succesorul lui Petru, despre care Roma crede că a fost

primul episcop al Romei. Ei cred că o biserică nu poate fi autentic apostolică dacă nu există o linie de succesiune de la primul secol până azi. Bisericile protestante din secolul al XVI-lea au respins această perspectivă asupra succesiunii apostolice, afirmând că trăsătura apostolică nu survine dintr-o linie de succesori, ci dintr-o linie doctrinară. Prin transmiterea mai departe a credinței adevărate, autoritatea apostolilor rămâne intactă în viața bisericii. Astfel, autoritatea apostolilor este exprimată în viața bisericii de azi prin Sfânta Scriptură.

Capitolul 4

VIZIBILĂ ȘI INVIZIBILĂ

Când se gândesc la biserică, mulți oameni se gândesc doar la o instituție – un grup de oameni cu o clădire, lideri, membri, o organizație și așa mai departe. Totuși, istoric vorbind, teologii au făcut deosebirea între două aspecte ale bisericii: biserica vizibilă și biserica invizibilă. Augustin de Hippo a venit cu prima expunere teologică detaliată a deosebirii dintre biserica vizibilă și cea invizibilă, iar această deosebire rămâne și azi subiectul multor confuzii și greșeli. În capitolul de față vreau să călătorim înapoi în istorie până în secolul al IV-lea, încercând să ne însușim o înțelegere mai profundă a acelei deosebiri.

În America anilor 1960, am fost martorii apariției a ceea ce a fost denumit biserica subterană. Oamenii implicați în acea mișcare și-au exprimat dezgustul față de biserica vizibilă, organizată, și s-au considerat o alternativă conștientă la biserica vizibilă. În virtutea organizării lor lejere, mulți s-au considerat a fi biserica invizibilă – altfel spus, ei nu aveau o structură vizibilă. Aceasta reflectă o gravă greșală de înțelegere a ceea ce

Augustin avea în minte când a făcut deosebirea dintre biserica vizibilă și cea invizibilă. Nu poți avea un cerc sau sferă denumit biserica vizibilă și apoi, în afara lui, să ai un alt grup de oameni denumit biserica invizibilă.

În gândirea lui Augustin, biserica invizibilă se găsește în interiorul bisericii vizibile. Pot exista ocazional indivizi care să fie parte din biserica invizibilă, dar care să nu fie parte din biserica vizibilă, dar acestea sunt situații atipice. Augustin ar fi inclus în acea categorie persoane precum tâlharul de pe cruce, care a fost convertit în ultimul ceas al vieții sale. El n-a avut oportunitatea de a se alinia unei instituții vizibile; n-a existat nicio oportunitate ca el să devină membru în biserică sau chiar să fie botezat atunci când era atârnat pe cruce. Noi știm că, în anumite momente din istorie, în momente de criză, oamenii pot să fie alungați din societate și aruncați în închisoare sau într-un fel de situații de izolare, unde nu au posibilitatea de a se alătura unui trup local al bisericii, alături de alți creștini. Astfel de oameni, care sunt cu adevărat membre ale trupului lui Hristos ca urmare a credinței lor, rămân, cel puțin pentru o vreme, în afara bisericii vizibile.

Mai există o posibilitate în care cineva poate fi în biserica invizibilă, dar nu în cea vizibilă. Cineva poate

fi cu adevărat un copil de Dumnezeu dar, din cauza imaturității spirituale, el poate avea o gândire foarte defectuoasă asupra bisericii. Poate că acel om a fost dezamăgit în congregația locală și încă nu a fost expus învățaturii Scripturii. El ar putea fi un proaspăt convertit și să își spună în sinea lui: „nu vreau să fac greșeala de a cădea în capcana instituționalismului”. Dar ar trebui să plecăm de la prezumția că, odată ce acea persoană înțelege învățătura Noului Testament, dacă este cu adevărat regenerată de Duhul Sfânt, ar trebui să audă glasul Domnului ei care îi poruncește să fie parte din trupul Lui, astfel că neascultarea ei ar trebui să se sfârșească în acel moment.

Există și situația de la polul opus. Unii oameni au numele scrise în registrele bisericii vizibile, dar ei să nu fie copii de Dumnezeu. Ei sunt necredincioși și se află în afara Împărăției lui Dumnezeu. Ei sunt parte din comunitatea vizibilă a bisericii, dar nu și din biserica invizibilă, care este alcătuită doar din cei aleși, cei care au fost chemați la mântuire prin lucrarea Duhului Sfânt și aduși la credința adevărată.

Augustin a tratat și această situație. El a spus că biserica este un trup, un *corpus*, dar un *corpus per mixtum* – un trup mixt. Augustin a tras această concluzie din

învățăturile lui Isus. Domnul Isus spune că biserica include neghină sau buruieni care trăiesc și cresc în mijlocul grâului (Matei 13:24-30); altfel spus, biserica vizibilă include deopotrivă necredincioși și credincioși. Această realitate ne cheamă la atenție în administrarea disciplinei bisericii. Potrivit procesului de disciplină a bisericii instituit de Hristos, o persoană care nu se pocăiește de implicarea într-un păcat grosolan și rău trebuie exclusă în final din trupul bisericii și tratată ca un necredincios (Matei 18:15-20). Totuși, Hristos a plasat limitări în ce privește felul cum trebuie exercitată disciplina bisericii, iar biserica este chemată să manifeste grijă deosebită astfel încât să nu excomunică pe nimeni în pripă, din preocuparea de a nu exclude greșit din biserică pe cineva care ar fi în realitate un copil al lui Dumnezeu. Așadar, deși Isus a instituit excomunicarea, El a îngăduit acel proces cerând grijă și atenție deosebite. Este mai bine ca biserica să continue să trăiască cu buruieni în mijlocul ei decât ca, în zelul ei de a purifica biserica, să rupă cu duritate grâul pe care Dumnezeu l-a plantat și să îl distrugă laolaltă cu neghina.

De asemenea, Isus folosește în acest sens imaginea oilor și a caprelor (Matei 25:31-46). Oile sunt cei care Îi aparțin lui Hristos cu adevărat, care Îl iubesc autentic și Îl primesc, pe când caprele sunt cei a căror profesie

de credință este falsă sau contrafăcută. Isus a indicat că este posibil ca oamenii să facă o profesiune de credință și să practice toate lucrurile cerute de biserica vizibilă pentru a putea primi calitatea de membri. Un om poate parcurge lecții de membralitate, poate veni cu o profesiune credibilă de credință, poate primi semnul botezului și poate face toate lucrurile necesare pentru a fi acceptat ca membru în biserică. El poate fi scrupulos cu zeciuielile, se poate implica în viața bisericii, poate participa la serviciile ei cu punctualitate și regularitate, dar în tot acest timp să aibă o profesiune falsă de credință. Isus a spus despre astfel de falși convertiți: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Matei 15:8).

Desigur, pretențiile cu gura sunt lucruri pe care le putem percepe exterior. Ele țin de domeniul vizibil (sau auditiv). Dar motivul pentru care Augustin denumește miezul interior, al adevăraților credincioși, „biserica invizibilă” este că lucrul invizibil legat de ei este inima lor. Biblia spune că omul se uită la ce izbește ochiul în exterior, dar Dumnezeu se uită la inimă (1 Sam. 16:7). De aceea, biserica invizibilă este invizibilă pentru noi, dar nu și pentru Dumnezeu. Hristos Își cunoaște oile (Ioan 10:14). El știe cine sunt autentici ai

Lui; El le poate citi inimile la fel cum a citit gândurile femeii din Samaria (Ioan 4). Dumnezeu poate citi starea sufletelor noastre fără să se uite la vreo dovadă vizibilă, exterioară, a credinței noastre. El știe cine este răscumpărat cu adevărat și cine nu – dar noi nu știm. Noi putem fi păcăliți. Oamenii pot afișa o aparență exterioară de evlavie. Noi spunem că aceasta este problema ipocriziei.

După ce am devenit creștin, am avut o discuție cu un prieten care se lăuda cu scepticismul lui academic. El era batjocoritor la adresa adevărilor creștinismului. Pe când i-am vorbit despre credința care se înfiripase proaspăt în mine, el a manifestat dezgust față de naivitatea mea și m-a batjocorit pentru convingerile mele. Îmi amintesc cât de tulburat eram în suflet. În dimineața următoare am mers la biserică și, când m-am uitat peste culoar, l-am văzut pe prietenul meu stând acolo alături de părinții lui. Am observat că, atunci când a venit momentul recitării Crezului Apostolic, s-a ridicat în picioare ca toți ceilalți și a spus: „Cred în Dumnezeu, Tatăl atotputernic”. El a spus acest lucru alături de toți cei prezenți, care îl puteau auzi; în felul acesta, el a venit cu o profesiune exterioară de credință. El L-a cinstit pe Dumnezeu cu buzele, în timp ce cu o seară înainte arătase cât de departe era inima lui de

Dumnezeu când și-a exprimat disprețul total față de credința creștină.

În ziua când am fost cercetat de prezbiteriul meu în vederea ordinării, unii dintre prietenii mei, care urma să fie și el cercetat, m-a întrebat: „Ar trebui să susțin învierea lui Hristos sau nu?” L-am întrebat atunci: „Ce vrei să spui?” Răspunsul lui a fost: „Ei bine, ar trebui să spun că cred în învierea lui Hristos?” L-am întrebat imediat: „Păi tu crezi?”, la care el a răspuns: „N-am crezut în înviere de ani de zile. Cum poate fi cineva obișnuit cu teoriile noastre critice și să accepte învierea lui Hristos? Dar eu știu că unii dintre cei din prezbiteriu vor insista să spun ce cred”. El a mers înaintea prezbiteriului și s-a jurat declarând că credea ceva ce, în realitate, nu credea.

În istoria bisericii există momente când Dumnezeu Își revigorează biserica, și ea trece prin trezire față de lucruri spirituale, astfel că biserica vizibilă ajunge să fie compusă aproape complet din cei ce sunt autentici în credință. Dar în istoria bisericii există și momente întunecate, când ea cade în corupție și neascultare atât de adâncă, încât bisericile devin, așa cum Scriptura sugerează, sinagogi ale Satanei, unde ar trebui să ne considerăm fericiți să mai găsim o frântură

din biserica invizibilă în interiorul celei vizibile. Aduceți-vă aminte ce s-a petrecut în Vechiul Testament: întreaga națiune Israel fusese chemată la părtășia cu Dumnezeu și întreaga națiune a participat exterior la biserica vizibilă a Israelului, la comunitatea legământului. Cu toate acestea, până către finele Vechiului Testament, speranța era că doar o mică rămășiță avea să rămână credincioasă.

Mai există un pericol în acest sens. Noi suntem uneori atât de conștienți de problema bisericii vizibile și invizibile, încât reducem foarte mult numărul posibil al celor din biserica invizibilă. Noi suferim de ceea ce eu aș denumi sindromul lui Ilie. Vă aduceți aminte de situația când Ilie s-a plâns lui Dumnezeu că încerca să fie credincios în mijlocul unui popor care era, judecând colectiv, necredincios? Preoții și profeții laolaltă mergeau într-o direcție complet diferită de Ilie, așa că, în final, el a deplâns astfel situația: „am rămas numai eu singur” (1 Împ. 19:14). Dumnezeu a trebuit să îl mustră, spunându-i că El Își ocrotise poporul: „voi lăsa în Israel șapte mii de bărbați, și anume pe toți cei ce nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal, și a căror gură nu l-au sărutat” (v. 18). Din perspectiva lui Ilie, oricare ar fi fost direcția către care privea, vedea oameni pe genunchi înaintea lui Baal; el nu era în stare să vadă șapte,

nicidecum șapte mii de închinători ai Dumnezeului cel adevărat. Dar Dumnezeu știa cine era poporul Lui.

Vedem din nou că elementul de deosebire dintre vizibil și invizibil are de-a face cu starea sufletului. Una dintre cele mai înfricoșătoare avertismente pe care Isus le-a dat survine în încheierea Predicii de pe Munte:

Nu oricine-Mi zice: ‚Doamne, Doamne!’ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: ‚Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?’ Atunci le voi spune curat: ‚Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege’ (Matei 7:21-23).

Repetarea formei de adresare „Doamne, Doamne” indică o relație personală, apropiată. Acești oameni cred că au o relație adâncă și personală cu Isus. Dar ceea ce mă sperie este că nu este vorba despre unii, ci textul spune că *mulți* cred că au o relație personală cu Hristos. Isus îi va spune în ziua de apoi acestei mulțimi de oameni: „Lăsați-Mă, căci nu cunosc numele voastre”. Ei vor protesta atunci: „Dar, Doamne, eu am fost predicator”; „eu am profetit”; „eu am făcut minuni”; „eu

am alungat demoni din oameni”; „iată mulțimea de lucrări minunate pe care le-am făcut în numele bisericii”. Isus le va spune acestor lucrători ai nelegiurii: „Plecați”. Și iarăși trebuie să observăm că ei sunt oameni care spun că Îl iubesc pe Hristos, dar refuză să asculte de poruncile Lui.

Jean Calvin s-a luptat să înțeleagă deosebirea dintre biserica vizibilă și cea invizibilă pentru că, deși inimile celor credincioși sunt cunoscute doar de Dumnezeu, situația nu este ca și cum biserica invizibilă ar trebui să aibă o prezență invizibilă. Mai degrabă, spunea Calvin, sarcina bisericii invizibile este să se facă vizibilă. Cei care au credința adevărată sunt chemați să fie o lumină înaintea lumii, să își arate credința, ca să poată aduce mărturie despre Domnul, a cărui biserică sunt.

Capitolul 5

CÂND SĂ PLECI DINTR-O BISERICĂ

Am văzut deja că este posibil ca o persoană să facă o profesiune de credință falsă sau măsluită. Este posibil ca o mulțime de indivizi care alcătuiesc biserica vizibilă să aibă o profesiune falsă de credință? Sau este posibil ca o biserică să ajungă atât de coruptă încât să înceteze, în vreun sens real al termenului, să fie biserică? Cu alte cuvinte, când se ajunge ca biserica să nu mai fie biserică? Răspunsul la acea întrebare afectează deciziile noastre de a ne alătura sau de a părăsi anumite biserici, și putem da răspunsul în funcție de felul cum înțelegem natura bisericii.

Pentru a înțelege ce este o biserică adevărată, ne este de ajutor să înțelegem momentul când a început biserica. Există câteva răspunsuri diferite la această chestiune, ele fiind bazate pe diferitele caracteristici ale bisericii, iar aceasta ne ajută să înțelegem ce este biserica.

În esul lui, intitulat „*Ecclesia ab Abel*”, teologul ro-

mano-catolic francez Yves Congar urmărește rădăcinile bisericii în istorie, mergând până la Abel. El pune în contrast actul de închinare al lui Abel înaintea lui Dumnezeu (jertfa adusă de el) cu jertfa falsă a lui Cain, care pare să fi fost adusă în lipsa sincerității. Actul de închinare al lui Abel a fost plăcut și acceptabil lui Dumnezeu, în timp ce al lui Cain nu a fost, astfel că, în furia lui, Cain s-a ridicat și și-a ucis fratele. Congar a dorit să meargă înapoi în istorie până la Abel, cu scopul de a găsi începuturile bisericii în termenii închinării acceptabile.

Noi am putea merge chiar mai înapoi. Am putea spune că biserica a început în Eden, căci oriunde există părtășie între Dumnezeu și ființele omenești create de El, acolo există biserica, iar omul a fost creat ca să I se închine lui Dumnezeu. Înaintea căderii în păcat, când Dumnezeu umbla cu Adam și Eva în răcoarea serii, putem fi siguri că ei se plecau înaintea Lui în adorare, slujire și închinare. Așadar, am putea spune, într-un sens, că biserica a început să existe din grădina Eden.

Dar dacă prin biserică înțelegem că este vorba despre cei aleși, așa cum a înțeles Augustin, am putea să împingem căutarea noastră chiar mai în urmă. Am putea spune că biserica a început de la întemeierea lumii,

când Dumnezeu a ales anumiți indivizi în Hristos, spre mântuire (Efes. 1:3-6).

Într-o altă abordare, dacă ne uităm doar la istoria Noului Testament când analizăm originile bisericii, ne vin în minte multe momente diferite, inclusiv ziua răstignirii lui Hristos, Paștele și Cincizecimea. Un altul este Cina din odaia de sus, unde Isus a celebrat Paștele pentru ultima oară cu ucenicii Lui. Isus a făcut afirmații detaliate în timp ce ei erau cu toții așezați în jurul acelei mese și celebrau Paștele. Liturghia Paștelui urma modelul pe care Dumnezeu îl stabilise în cartea Exod, fiecare element simbolizând un act de răscumpărare al lui Dumnezeu. Pe când au mâncat și au recitat liturghia, Isus a deviat dintr-o dată de la șirul liturgic și a schimbat programul. El a luat pâinea și a spus: „Acesta este trupul Meu” (Matei 26:26). Acest lucru nu se afla în liturghia Paștelui din vechiul legământ. Apoi El a luat paharul cu vin și a spus: „acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou” (v. 28), anunțând astfel inaugurarea noului legământ pe care Ieremia îl promisese cu multe secole înainte (Ier. 31:31-34). Legământul pe care Isus l-a anunțat în odaia de sus a fost ratificat în dimineața următoare, când Hristos a vărsat sângele Lui pentru biserica Sa.

Un alt moment pe care unii l-au ales ca punct de început al bisericii este moartea lui Ștefan (F.A. 7), pentru că moartea lui a provocat o criză în proaspăta comunitate creștină. Biserica inițială a creștinilor era formată aproape exclusiv din convertiți de la iudaism. Dar conflictul dintre liderii evrei și proaspăta comunitate creștină a devenit foarte intens într-o perioadă scurtă de timp, astfel că gândirea creștină nu mai era tolerabilă pentru casa vizibilă a Israelului. Când Ștefan a fost ucis pentru mărturisirea lui Hristos, acest moment a marcat o ruptură serioasă între comunitatea ebraică și proaspăta comunitate creștină.

Cu toate acestea, el nu a distrus cu totul părtășia dintre evrei și creștini. După moartea lui Ștefan și persecuția ulterioară a creștinilor din Ierusalim (F.A. 8:1-3), Saul, care păzise hainele celor care îl ucisese cu pietre pe Ștefan, a predicat ulterior vestea bună a lui Hristos în sinagogi. Cu alte cuvinte, cel puțin până în anul 70 d.Hr., a existat un model după care minoritatea persecutată a creștinilor a încercat să păstreze o relație cu evreii, chiar în mijlocul acelor persecuții.

Acest aspect este important. Noi trăim într-o vreme a dezbinărilor fără precedent în biserică, când oamenii par să fie gata să părăsească sau să dezbine biserica pentru

lucruri mărunte – nu pentru doctrine cruciale precum doctrina Trinității, ci pentru chestiuni precum conflicte personale sau dispute pe marginea unor aspecte mărunte. Dezbaterile din interiorul comunității vizibile a bisericii nu sunt lucrurile la care suntem chemați, dar uneori ele sunt necesare. De fapt, există momente când o biserică devine atât de coruptă, că membrii nu doar că se *pot* despărți de ea, ci *trebuie* să o părăsească. Acest lucru se aplică deopotrivă rupturilor din biserică, când un grup părăsește trupul bisericii și formează un nou trup al bisericii sau se alătură unui alt trup, cât și la nivel individual, când o persoană sau o familie decide să părăsească o anumită congregație. Când au loc astfel de crize radicale?

Înainte de a răspunde la această întrebare, haideți să mergem înapoi până în secolul al XVI-lea. Aceasta era vremea când creștinii trebuiau să se lupte cu adevărat cu o astfel de chestiune. Când Luther a ținut Cele 95 de Teze pe ușa bisericii din Wittenberg, Germania, el nu și-a închipuit ce implicații urmau să aibă acțiunile lui. Era un lucru obișnuit ca erudiții din universitățile din acea vreme să facă apeluri la discuții academice și teologice, iar Luther dorea să aibă o discuție despre vânzarea indulgențelor în Germania. Cele 95 de Teze ale sale aveau scopul de a deschide o dezbateră. Totuși, s-a ajuns

în curând ca tezele sale să fie multiplicat și (mulțumită invenției recente a tiparului) să fie răspândite peste tot în Germania. Reforma protestantă fusese astfel lansată și înainta rapid.

Luther nu își închipuise că acțiunile lui aveau să ajute la producerea uneia dintre cele mai profunde rupturi din istoria creștinismului. Când a trecut prin experiența dureroasă de a fi cenzurat pentru doctrina lui despre îndreptățirea prin credință, o altă criză s-a produs. Papa Leo al X-lea a emis o bulă papală care l-a excomunicat pe Luther, iar în cuvintele ei de deschidere exista această frază: „Ridică-Te, o, Doamne, căci iată că un mistreț umblă liber prin via Ta”. Acel mistreț, potrivit papei, era Martin Luther. Papa l-a condamnat pe Luther și l-a plasat în afara bisericii vizibile.

Dar Luther nu a stat mut și, când a fost excomunicat, mii de oameni i s-au alăturat, ca și alți reformatori. Jean Calvin a fost inițial interesat să devină preot în Biserica Romano-Catolică dar, din motive de conștiință, s-a aliniat învățaturii lui Luther. Alte noi biserici au început să se despartă de cea veche. Oamenii se întrebau: „Oare este justificat să mergem până acolo încât să rupem comuniunea și părtășia cu biserica ce a existat vreme de sute de ani?”

În cartea sa, *Robia voinței*, Luther a venit cu o replică față de teologul romano-catolic Desiderius Erasmus. Luther i-a mulțumit lui Erasmus că nu îl necăjea cu lucruri mărunte. Dar ei s-au duelat pe chestiuni pe care Luther le considera extrem de importante pentru poporul lui Dumnezeu. De exemplu, urmând învățătura lui Augustin, Luther a spus despre doctrina alegerii că este *cor ecclesia*, inima bisericii. El considera doctrina îndreptățirii prin credință, care era chestiunea centrală a Reformei din secolul al XVI-lea, ca fiind acel element al învățăturii de care depinde existența bisericii. Desigur, se poate ca unii să nu fie de acord cu evaluarea lui Luther, dar el era convins că îndreptățirea prin credință este de o importanță supremă, pentru că afectează felul în care omul este răscumpărat, iar acest lucru are consecințe veșnice.

Aceasta nu era o chestiune legată de culoarea cu care să fie vopsit subsolul bisericii. Acesta era un conflict real, iar Luther a spus că era gata să se ridice împotriva oricărei structuri de autoritate din lume, tocmai din cauza importanței acestei chestiuni. Luther a crezut că, dacă nu sfida autoritățile bisericești, ar fi acționat în sfidare față de Dumnezeu. De aceea, în mintea lui, alegerea se făcea între trădarea lui Hristos și trădarea bisericii.

Aceasta este o alegere groaznică pentru orice persoană aflată în situația de a o face. Dar, într-o măsură sau alta, mulți dintre noi ne confruntăm cu aceeași dilemă, pentru că trăim într-o vreme când biserica vizibilă din anumite locuri face ca Biserica Romano-Catolică din secolul al XVI-lea să arate aproape pură, dacă ar fi să facem o comparație. Și nu doar că îndreptățirea prin credință este respinsă în anumite cercuri, ci chiar dumnezeirea lui Hristos. Unele biserici ajung să nege până și existența lui Dumnezeu. Se ajunge chiar ca tot felul de păcate ticăloase să fie nu doar tolerate, ci chiar încurajate în unele biserici din vremea noastră.

Este aceasta o simplă cădere temporară din har, de la care cei implicați ar putea să se întoarcă, sau suntem martorii apostaziei? Apostazia era ceea ce se petrecea în Israel când prorocii falși își abandonau prima profesiune de credință. Un apostat este cineva care, după ce a făcut mai întâi o profesiune de credință, renunță la ea ulterior. Acesta este un cuvânt îngrozitor pe care să i-l atribuim oricărui om, dar atunci când îl folosim pentru a descrie o biserică, cu siguranță că peisajul devine radical. În secolul al XVI-lea, reformatorii au fost nevoiți să se întrebe dacă nu cumva biserica vizibilă centrată în Roma căzuse în apostazie.

Climatul de conflict este mult mai diferit astăzi decât era în secolul al XVI-lea. Cu toate acestea, Reforma a marcat o vreme necesară dedicată reflecției teologice printre protestanți. Ea i-a forțat să își pună întrebarea aceasta: Care sunt semnele unei biserici adevărate? Răspunsul la acea întrebare le-a permis să decidă dacă puteau să rămână în părtășie cu Roma sau dacă nu cumva erau forțați să se despartă. Ei au hotărât că există trei semne ale unei biserici adevărate, iar înțelegerea și aplicarea acestor semne în contextele noastre ne poate permite să ne gândim dacă nu cumva este momentul să părăsim și noi o anumită biserică.

Primul semn pe care l-au identificat reformatorii era că Evanghelia trebuie predicată. O adevărată biserică predică Evanghelia.

Al doilea semn constă în administrarea sacramentelor. Biserica Romano-Catolică are șapte sacramente, dar mișcarea protestantă a redus acel număr la două - Botezul și Cina Domnului. Unii au încercat să elimine sacramentele cu totul, dar reformatorii au spus că, dacă elimini sacramentele, elimini biserica. Astfel, potrivit reformatorilor, orice grup de oameni care pretind că sunt creștini, dar resping sacramentele, nu mai are dreptul să pretindă că formează o biserică adevărată.

Al treilea semn este disciplina. În trecut, biserica folosisese metode de disciplină prin tortură, cum ar fi să-i supună pe oameni bătăilor și să-i ardă pe rug. Ei credeau că orice fel de pedeapsă corporală era justificată dacă putea să răscumpere o persoană din chinurile Iadului veșnic. Pe cât de greșite erau astfel de practici, autoritățile bisericești credeau că făceau un lucru bun. Astăzi, urmând exemplul reformatorilor, disciplina nu constă în pedepse trupești, ci ea este limitată la pedepse spirituale, care includ mustrarea, interdicția de a participa la sacramente și excomunicarea. Disciplina este gândită pentru a-l recupera pe cel rătăcitor, pentru a ocroti puritatea bisericii și pentru a proteja onoarea Numelui lui Hristos.

Dar elementul central ține de primul semn: Este oare predicată Evanghelia? În relație cu acest aspect se ridică o altă întrebare: Cât de curată trebuie să fie Evanghelia predicată pentru ca biserica să fie adevărată? Știu că unii oameni vor provoca dezbinări și vor începe o nouă biserică din cauza celor mai neînsemnate elemente de dispută doctrinară. Pentru unii, orice dezacord este văzut ca un temei pentru a se separa de biserică și pentru a începe una nouă, a lor. Nu aceasta era gândirea reformatorilor. Când ei au spus că Evanghelia trebuie predicată, ei se refereau la predicarea *esenței*

Evangeliei. Cu alte cuvinte, esența Evangeliei este susținută de biserică și proclamată de ea. În ce constă esența? În ingredientele necesare fără de care nu ar mai fi Evanghelia. De exemplu, dacă o biserică neagă ispășirea lui Hristos, ea neagă Evanghelia, pentru că ispășirea lui Hristos este esențială pentru doctrina biblică a mântuirii.

Orice eroare ne însușim – și noi toți ne însușim multe erori – afectează bunul mers al Evangeliei și, de aceea, afectează bunăstarea spirituală a bisericii. Dar nu orice eroare este atât de gravă încât să implice negarea sau respingerea unui lucru esențial pentru Evanghelie. De aceea, reformatorii au susținut că, atunci când o biserică neagă sau respinge ceva esențial pentru Evanghelie, acea biserică încetează să mai existe în calitatea ei de biserică. Iată de ce protestanții și Biserica Romano-Catolică nu îi recunosc pe unii ca mormonii sau Martorii lui Iehova ca membri ai casei credinței. Acele organizații resping dumnezeirea lui Hristos, iar biserica istorică a lui Hristos a susținut că dumnezeirea Lui face parte din esența creștinismului. Tot așa, Luther a spus că îndreptățirea prin credință face parte din esența Evangeliei, și orice biserică ce o respinge încetează să fie o biserică validă.

Primul semn al bisericii adevărate este probabil cel mai important, iar eșecul în acel element înseamnă invalidarea unui grup de oameni ca biserică adevărată. Același lucru se aplică celorlalte două semne. Dacă sacramentele sunt respinse sau blasfemiaste, sau dacă disciplina bisericii atinge un astfel de nivel încât biserica susține și încurajează deschis și activ păcate grosolane, atunci, potrivit reformatoților, instituția în cauză nu mai este o biserică adevărată.

Trebuie să fim totuși atenți și să manifestăm răbdare în aplicarea acestor semne ca indivizi și familii. La fel ca la nivel individual, bisericile sunt capabile de serioase căderi, și totuși ele pot fi restaurate dacă se pocăiesc. Noi trebuie să fim atenți să nu greșim în niciuna dintre următoarele două direcții: pe de o parte, trebuie să fim atenți să nu ne separăm de biserică în grabă; pe de altă parte, trebuie să fim atenți să nu tolerăm ceea ce este intolerabil și, procedând astfel, să ne identificăm cu cei ce se leapădă de Hristos.

Capitolul 6

PÂNĂ LA MARGINILE PĂMÂNTULUI

Care este misiunea Bisericii în lume? Aceasta este o întrebare importantă care tratează responsabilitatea noastră ca membri ai bisericii, în această epocă.

Pe când eram student la seminarul teologic și mă pregăteam pentru lucrare, am avut oportunitatea să petrec timp cu un predicator în vârstă. După ce l-am întrebat o mulțime de lucruri, el s-a întors către mine și mi-a pus o întrebare oarecum provocatoare. „R.C.,” mi-a spus el, „este biserica mai asemănătoare cu o armată sau cu un spital?” Nu am ezitat nici măcar o secundă. Știam bine răspunsul la acea întrebare, așa că am zis: „Este simplu. Biserica este o armată”. Eram zeilos. Eram tânăr, mă înrolasem în bătălie, mă înregimentasem pe viață, așa încât consideram sarcina primară a bisericii ca aceea a unei armate spirituale care lupta pentru Împărăția lui Dumnezeu. Nu vedeam biserica în principal ca pe un loc unde oamenii să meargă pentru ca rănilor lor să fie bandajate. Această atitudine este

tipică pentru tineri, care ajung să fie mai atrași de aventură, de bătălie și de cuceriri decât de slujirea aceluia care trec prin dureri, care sunt singuri sau răniți. Evident, acel predicator înțelept m-a corectat cu dragoste și mi-a spus că acea întrebare era formulată intenționat ca o dilemă falsă. El mi-a spus: „Fiule, biserica este deopotrivă o armată și un spital”.

Se spune uneori că biserica este singura armată care trage în propriii răniți. Această afirmație cinică reflectă probabil experiențele pe care unii oameni le-au avut când nu au fost sluiți adecvat de biserică. Evident că noi mergem la biserică pentru a ni se slui. Totuși, pe măsură ce experimentăm vindecarea pe care biserica ne-o oferă, intrăm de asemenea în războiul care, așa cum spune apostolul Pavel, nu este dus cu carnea și sângele, ci și cu puterile și stăpânirile rele din domeniul spiritual (Efes. 6:12). Pentru ca biserica să fie biserică, ea trebuie să fie militantă în lume – să fie implicată în bătălie. Ea nu este încă biserica triumfătoare – biserica ce a cucerit și este glorificată. Nimeni nu poate fi victorios în bătălie fără a intra mai înainte de toate în luptă. Scriptura ne face o chemare clară la o luptă.

Gândiți-vă la martirajul lui Ștefan, care a constituit un moment de cotitură în istoria bisericii. Liderii evreii

l-au condamnat ca eretic, când, în realitate, el propovăduia credința adevărată. După narațiunea morții lui din Faptele Apostolilor 7, citim următoarele cuvinte:

Saul se învoise la uciderea lui Stefan. În ziua aceea, s-a pornit o mare prigonire împotriva Bisericii din Ierusalim. Și toți, afară de apostoli, s-au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei. Niște oameni temători de Dumnezeu l-au îngropat pe Ștefan, și l-au jelit cu mare tânguire. Saul, de partea lui, făcea prăpăd în Biserică; intra prin case, lua cu sila bărbați și femei, și-i arunca în temniță. Cei ce se împrăștiaseră, mergeau din loc în loc, și propovăduiau Cuvântul (8:1-4).

Faptele Apostolilor 8 ne relatează un moment de tranziție important din biserica primară. La începutul capitolului ni se spune că o persecuție mare a venit asupra bisericii din Ierusalim. De ce exista biserica din Ierusalim? Amintiți-vă că, atunci când Isus S-a înălțat la Cer, El le-a spus ucenicilor Lui să aștepte în Ierusalim (1:4), spunându-le: „veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi” (v. 8), și i-a învățat să aștepte acea putere de sus, din Cer. Care era scopul cu care avea să le fie dată acea putere? Hristos avea să toarne Duhul Lui asupra bisericii Sale, ca să o împuternicească pentru misiunea ce îi fusese dată, pentru că El

prezentase deja scopul acelei însărcinări. La înălțarea lui Hristos, ultima întrebare pe care ucenicii I-au pus-o a fost aceasta: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” (v. 6). În esență, Isus pare că a ignorat acea întrebare și le-a spus: „Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului” (v. 8).

Puterea pe care Hristos i-a dat-o bisericii a început în Ierusalim și a trecut apoi în Iudeea, în Samaria și la întreg pământul. Contextul acelei trimiteri a fost cel al întrebării ridicată de ucenici în legătură cu natura Împărăției lui Dumnezeu („în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?”). În esență, Isus le-a spus: „Greșiți prin felul în care puneți această întrebare. Nu ține de voi să cunoașteți vremurile și sororacele”. Isus Se înălța la Tatăl Său, la Cer, spre încoronarea Sa și spre investitura Sa ca Rege al regilor și Domn al domnilor, dar Împărăția Lui este invizibilă.

Amintiți-vă că Pilat pusese întrebări legate de Împărăția lui Isus la momentul când l-a judecat: „Ești Tu Împăratul Iudeilor?” (Ioan 18:33). Isus a spus: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (v. 36). Înseamnă asta că El nu are stăpânire peste această lume, că sfera autorității Lui nu include lumea noastră? Nicidecum.

Dimpotrivă, toată autoritatea din Cer și pe pământ I-a fost dată lui Hristos. La înălțare, El a fost înscăunat, așa că Regele regilor este deja așezat în locul autorității cosmice.

Crezi că brokerii de energie din Washington, D.C., se consultă cu Regele regilor în fiecare zi, înainte de a-și lua deciziile? Crezi că politicienii din lume sunt preocupați de împlinirea voii Aceluia care este Rege peste ei? Nu, în acest moment nimeni nu-L poate vedea pe Hristos în starea Sa înălțată de autoritate cosmică. Împărăția lui Dumnezeu din această vreme este invizibilă.

Care este principala sarcină pe care Hristos i-o dă bisericii? Aduceți-vă aminte că funcția elementară a bisericii, cum spunea Calvin, este aceea de a face ca biserica invizibilă să fie vizibilă. Altfel spus, fiecare creștin este chemat să fie un martor. Dacă ar fi să folosim jargonul creștin, noi avem tendința să folosim termenul *mărturisire* ca pe un sinonim pentru *evanghelizare*, dar în Biblie, ele nu sunt sinonime. Termenul generic este *mărturisire*. Unul dintre subînțelesurile *mărturisirii* este „evanghelizarea”. Noi avem tendința de a inversa lucrurile atunci când discutăm despre aceste aspecte. Cu alte cuvinte, există tot felul de modalități

prin care biserica este chemată să mărturisească despre Împărăția lui Dumnezeu și despre domnia lui Hristos. Este clar că una dintre cele mai importante este predicarea Evangheliei, lucrarea de evanghelizare. Acea este o formă vitală de mărturisire, dar când biserica le slujește săracilor, îi hrănește pe cei înfomețați, le dă apă celor însetați, îi îmbracă pe cei goi sau îi vizitează pe cei din închisori, biserica face ca domnia lui Hristos să fie vizibilă.

Sarcina noastră generală este să aducem mărturie, fie prin slujirea celor bolnavi sau întemnițați, prin a manifesta integritate la slujbele noastre sau prin predicarea verbală a Evangheliei. Toate acestea sunt forme de mărturisire. Este interesant că termenul din limba greacă pe care îl traducem ca „mărturie” este *marturia*; de aici avem și cuvântul *martir*. Cei care au mărturisit despre Împărăția lui Dumnezeu până la moarte sunt numiți *martiri* – nu pentru că ei au murit, ci pentru că au mărturisit, făcând vizibilă Împărăția invizibilă a lui Dumnezeu prin profesiunea lor de credință și prin ascultarea lor. Dar martirajul se petrece doar când biserica este militantă. Lumea nu este interesată să îiucidă pe dezertorii dintr-o armată, dacă s-au predat. Doar când ne tratăm credința creștină cu seriozitate, doar atunci este momentul când riscăm să devenim martiri.

Biserica din primul secol nu a trebuit să aștepte prea mult timp până ce s-a confruntat cu persecuția. Isus o avertizase deja: „Dacă lumea M-a urât pe mine, vă va urî și pe voi. Va trebui să vă luați crucea. Când vă identificați cu Mine, trebuie să fiți gata să fiți părtași umilinței și ocării Mele, fiind părtași suferinței Mele, dacă vreți să fiți părtași vreodată la gloria și înălțarea Mea”. Nici nu plecase bine Domnul Hristos la Cer, că focul persecuției a căzut asupra bisericii primare și a produs suferințe severe, așa încât comunitatea creștină a trebuit să fugă din Ierusalim.

În providența lui Dumnezeu, acea persecuție a alungat biserica din Ierusalim, făcând-o să se răspândească în Iudeea, Samaria și până la capătul pământului. În Faptele Apostolilor 8:4 citim: „Cei ce se împrăștiaseră, mergeau din loc în loc, și propovăduiau Cuvântul”. Acela a fost efectul net al persecuției. Acolo unde biserica a fost persecutată, ea s-a împrăștiat, dar oriunde s-a împrăștiat, cei care au fost împrăștiați au predicat Cuvântul oriunde s-au dus.

Cine au fost cei împrăștiați? „Toți, afară de apostoli, s-au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei” (v. 1). Biserica militantă din primul secol a fost o biserică formată din oameni simpli, care au fost mobilizați

pentru Evanghelie. Apostolii au rămas în Ierusalim. De aceea, oamenii obișnuiți din biserică au fost cei risipiți și care au făcut lucrarea de evanghelizare.

Una dintre principalele sarcini ale bisericii este aceea de echipare a sfinților pentru lucrare. Biserica există aici nu doar pentru hrănirea sufletelor noastre și pentru pregătirea noastră pentru Cer, ci și ca să ne echi-peze și să ne ajute să căpătăm îndemânările de slujire în această lume. Fiecare creștin este chemat să participe la lucrarea bisericii într-un fel sau altul, și doar când membrii obișnuiți ajung să fie mobilizați, doar atunci biserica militantă are un impact în lume. Iată de ce Ligonier Ministries este dedicată ajutării oamenilor obișnuiți din biserică să devină echipați, cunoscători și abili în lucrare. Avem nevoie de credincioși instruiți și cu îndemânare, care să se înroleze în armata lui Hristos.

În istoria creștinismului, a fost un lucru mai degrabă normal decât anormal ca noi, creștinii, să fim persecutați. Când nu am fost persecutați, acest lucru nu s-a întâmplat pentru că noi deja câștigasem bătălia și toți oamenii erau creștini. Motivul pentru care n-am fost persecutați este că nu am fost considerați o amenințare pentru nimeni. Ni s-a alocat un spațiu anume, iar guvernul a spus: „Atât timp cât vă purtați frumos

și trăiți în limitele acestui spațiu, aveți toată libertatea și protecția ca să vă rugați cât vreți, să citiți Biblia cât vreți și să cântați toate cântările pe care vreți să le cântați. Dar dacă îndrăzniți să faceți un singur pas în afara acelor limite, vă va costa capul. Nu veniți în spațiul public cu credința voastră”. Când noi încercăm să facem acest lucru, putem vedea cât de repede cade ciocanul persecuției asupra noastră. Dar biserica primară a luptat pentru Împărăția lui Dumnezeu, și membrii ei au fost pregătiți să se sacrifice pentru Hristos.

În acel șir al eroilor credinței care se găsește în Evrei 11, autorul încheie relatarea marilor fapte ale credinței acelor eroi din trecut spunând următoarele: „Și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aș vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftaie, de David, de Samuel și de proroci! Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor” (Evrei 11:32-33). Aceasta este biserica militantă. Ei „au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe. Femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați; unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea, care li se dădea, și au fost chinuiți. Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare; au

fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pibegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigonți, munciți, - ei, de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului” (v. 34-38). Toți aceștia așteptau o cetate mai bună, al cărei Ziditor și Făcător este Dumnezeu (v. 10). La finalul pelerinajului pământesc, fiecare dintre ei a trecut linia de demarcație din biserica militantă și a intrat în cea triumfătoare. Dacă nu erau gata să lupte și să moară, nu erau considerați credincioși pentru misiunea bisericii.

Chiar dacă nu suntem persecutați până la moarte pentru mărturia noastră, noi suntem chemați să ne alăturăm bisericii în misiunea ei. Biserica, trupul lui Hristos, are o sarcină de îndeplinit, iar noi, membrii acelui trup, suntem chemați să ne alăturăm acelei misiuni. Biserica nu își poate împlini misiunea fără noi, iar noi nu putem face pe cont propriu lucrurile la care suntem chemați. Noi avem nevoie de biserică și biserica are nevoie de noi.

DESPRE AUTOR

Dr. R.C. Sproul a fost fondatorul și președintele Ligonier Ministries, păstorul fondator al Saint Andrew's Chapel din Sanford, Florida, primul președinte al Reformation Bible College și redactor șef al revistei *Tabletalk*. Programul său radio intitulat *Renewing Your Mind*, este transmis zilnic pe sute de posturi de radio din întreaga lume și poate fi ascultat online.

El a fost autorul a peste 100 de cărți, printre care *The Holiness of God, Chosen by God*, și *Everyone's a Theologian*.

El a fost recunoscut în lume ca argumentele sale articulate în apărarea ineranței Scripturii și a nevoii ca poporul lui Dumnezeu să fie întemeiat convingător în Cuvântul Lui.

Ligonier Ministries este o organizație creștină internațională fondată în 1971 de Dr. R.C. Sproul pentru a proclama, învăța și apăra sfințenia lui Dumnezeu în toată plinătatea ei față de cât mai mulți oameni este posibil. Simbolul Bibliotecii Ligonier a devenit un semn distinctiv al încrederii peste tot în lume și în multe limbi.

Motivată de Marea Trimitere, Ligonier împărtășește resurse de ucenicizare la nivel global în format tipărit și digital. Cărți, articole și serii de învățături de încredere în format video sunt traduse și dublate în peste 50 de limbi. Dorința noastră este să susținem biserica lui Isus Hristos ajutându-i pe creștini să cunoască ce anume cred, de ce cred, cum să trăiască și cum să împărtășească crezul lor.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, astfel:

1) *Recomandă mai departe această carte!*

2) *Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.*

3) *Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând pagina noastră de Facebook la facebook.com/MagnaGratiaRomania și abonându-te pe website, așa încât să fi anunțat când publicăm resurse noi.*

4) *Spune-le și altora despre lucrarea noastră.*

5) *Roagă-te pentru noi.*

6) *Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, magnagratia.org/donatii.html*

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!

Cine are nevoie de biserică?

Mulți creștini resping nevoia de a merge la biserică. “Este doar o clădire”, zic ei. “Mă pot închina oriunde. Nu trebuie să vin alături de alți creștini”.

În cartea aceasta, Dr. R.C. Sproul arată că biserica nu este doar o clădire - ea este un popor care se întâlnește în acea clădire. Scriptura ne poruncește chiar să ne strângem laolaltă și “să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei” (Evrei 10:25). Este un lucru periculos să încercăm să trăim viața de credință de unii singuri. Avem nevoie unii de alții pentru a trăi și a ne închina bine.

Seria de cărți *Întrebări Cruciale*, de Dr. R.C. Sproul, oferă răspunsuri succinte la întrebări importante ridicate deopotrivă de creștini și de necredincioșii curioși.

Dr. R.C. Sproul a fost fondatorul Ligonier Ministries, păstorul fondator al Saint Andrew's Chapel din Sanford, Florida și primul președinte al Reformation Bible College. El a fost autorul a peste 100 de cărți, inclusiv *The Holiness of God*.

MAGNA GRATIA
magnagratia.org

**BIBLIOTECA
LIGONIER**